

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **N. A. A. A.**, zastoupený Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2018, č. j. 13 Az 63/2018 – 20,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í

[1] Podanou kasační stížností se žalobce domáhá zrušení rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) ze dne 26. 11. 2018, č. j. 13 Az 63/2018 – 20, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2018, č. j. OAM-803/ZA-ZA11-ZA19-2018. Žalovaný tímto rozhodnutím rozhodnul tak, že žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „*zákon o azylu*“), řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu a státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „*dublínské nařízení*“), je Spolková republika Německo (dále jen „*SRN*“).

[2] Při posuzování věci vycházel městský soud z následujícího skutkového stavu. Dne 17. 7. 2018 požádal žalobce o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Při poskytnutí údajů k žádosti a v následném pohovoru uvedl, že v létě 2015 opustil vlast a ilegálně vycestoval do Turecké republiky, následně pokračoval do Bulharské republiky. Dne 8. 10. 2015 odjel do SRN. Zde požádal o mezinárodní ochranu, jeho žádost byla zamítnuta. V SRN žil po zamítnutí žádosti až do roku 2018 v táboře pro uprchlíky. SRN

neopustil kvůli špatným sociálním podmínkám, ale byl tam sám a chtěl odejít za bratrem do ČR, který jej finančně i psychicky podporoval. V ČR by chtěl žalobce zůstat s bratrem a pracovat zde. V zemi původu měl žalobce problém s bratrem dívky, do které byl zamilovaný a chtěl se s ní oženit. Její bratr s tímto vztahem nesouhlasil, žalobce byl v důsledku toho napaden čtyřmi ozbrojenými muži a dlouho se ze svých zranění léčil. Dne 23. 7. 2018 požádal žalovaný SRN o přijetí žalobce zpět, přičemž SRN dne 30. 7. 2018 této žádosti vyhověla.

[3] Městský soud nejprve citoval čl. 13 odst. 1 dublinského nařízení, dle něhož *pokud je na základě přímých nebo nepřímých důkazů popsaných ve dvou seznamech, které jsou uvedeny v čl. 22 odst. 3 tohoto nařízení, včetně údajů ve smyslu nařízení (EU) č. 603/2013, zjištěno, že žadatel překročil nedovoleným způsobem pozemní, námořní nebo vzdušnou cestou hranice některého členského státu ze třetí země, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný tento členský stát. Takto příslušný členský stát přestává být příslušným 12 měsíců ode dne, kdy k nedovolenému překročení hranice došlo.* Městský soud uvedl, že mezi účastníky řízení bylo sporné, zda bylo naplněno kritérium dle citovaného článku dublinského nařízení. Žalobce totiž uvedl, že v roce 2015 opustil zemi původu ilegálně a přes Tureckou a Bulharskou republiku odcestoval do SRN. Městský soud zdůraznil, že žalovaný vycházel z informací, které mu poskytl sám žalobce a nepochybil, pokud nezjišťoval bližší informace o překročení hranice členského státu EU ze třetí země. Žalobce odcestoval z Bulharské republiky do SRN v říjnu 2015, od této doby do okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR (červenec 2018) tak uplynuly přibližně dva roky a devět měsíců. Jde tedy o období delší, než je maximální lhůta dvanáct měsíců, kterou stanoví čl. 13 odst. 1 dublinského nařízení. Kritérium pro určení příslušnosti obsažené v tomto článku se tak neuplatní.

[4] Městský soud se dále ztotožnil s žalovaným, že v případě žalobce nelze aplikovat ani žádné další z kritérií stanovených v kapitole III dublinského nařízení, nic relevantního k tomu ostatně žalobce nepředestřel ani v žalobě. Příslušnost k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je tedy podle městského soudu dána podle čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení, dle něhož *pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.* Městský soud uzavřel, že s ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2016, č. j. 6 Azs 67/2016 – 34, nebylo možné uplatnit diskreční oprávnění žalovaného ve smyslu čl. 17 odst. 1 dublinského nařízení, pobyt žalobcova bratra na území ČR je proto pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí irelevantní. Žalovaný by mohl postupovat podle uvedeného ustanovení jen v případě, pokud by byla příslušnost určena dle čl. 3 odst. 1 dublinského nařízení (tedy dle kritérií v kapitole III tohoto nařízení), nikoli dle čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení (jako tomu bylo v posuzovaném případě).

[5] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) formálně z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Namítá v ní, že žalovaný nepřihlédl ke všem okolnostem případu. Pokud by tak učinil, musel by přihlédnout k okolnostem, které odůvodňují použití čl. 17 dublinského nařízení. Rozhodnutí žalovaného je v tomto směru nepřezkoumatelné, obdobně jako žalovaný postupoval také městský soud, i napadený rozsudek je proto nepřezkoumatelný. Stěžovatel

pokračování

dále poukazuje na to, že v žalobě vytýkal žalovanému tendenční posouzení jeho žádosti, což bylo zřejmé s ohledem na nepřezkoumatelné posouzení aplikace čl. 13 odst. 1 dublinského nařízení. Městský soud nedovoleným způsobem *de facto* suploval odůvodnění rozhodnutí správního orgánu. Není podstatné, že městský soud dospěl k totožnému závěru jako žalovaný (o neaplikovatelnosti čl. 13 odst. 1 dublinského nařízení). Rozhodné je, že městský soud zjistil, že žalovaný nepostupoval dostatečně pečlivě, ale přesto napadené rozhodnutí nezrušil. Stěžovatel v závěru kasační stížnosti nad rámec konstatuje, že jedním z cílů dublinského nařízení je zachování práva na rodinný život. Právo na sloučení s rodinou prostřednictvím diskrečního oprávnění v čl. 17 odst. 1 dublinského nařízení by tak podle stěžovatele nemělo být omezeno jen na kritéria uvedená v kapitole III tohoto nařízení. Zmíněná kritéria nadto počítají pouze se sloučením s žadateli o azyl či azylanty a nezohledňují rodinné příslušníky, kteří získali jiné pobytové oprávnění. Tím je právo na rodinný život reálně přiznáno toliko úzce vymezenému okruhu osob, což je v rozporu s cílem deklarovaným dublinským nařízením a s Listinou základních práv a svobod.

[6] Podstatný přesah vlastních zájmů ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. spatřuje stěžovatel v tom, že se městský soud (stěžovatel opakovaně nesprávně uvádí v doplnění kasační stížnosti ze dne 28. 2. 2019 krajský soud, má však nepochybně na mysli městský soud – pozn. soudu) dopustil výše popsaného zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[7] S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu i jemu předcházející rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost, případně její zamítnutí. Zdůrazňuje, že stěžovatel v kasační stížnosti nepředestřel právní otázky, k nimž by bylo nutné se judikatorně vyjádřit. K námitce, že měl být v dané věci aplikován čl. 13 dublinského nařízení, žalovaný odkazuje na doslovné znění tohoto ustanovení. Žalovaný zdůrazňuje, že vycházel z výpovědí samotného stěžovatele, podle nichž nelegálně přijel do Turecké republiky a dále do Bulharské republiky již v roce 2015. Odmítá tvrzení, že by žádost o mezinárodní ochranu posuzoval tendenčně a odkazuje na správní spis, své rozhodnutí i na odůvodnění napadeného rozsudku.

[9] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud posoudit námitky uplatněné v kasační stížnosti, musel posoudit otázku její přijatelnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že *jestliže kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost*.

[10] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 (všechna citovaná rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz), je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních

stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad práva a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

[11] V projednávané věci spatřuje stěžovatel přesah vlastních zájmů v zásadním pochybení městského soudu, jehož rozsudek je podle stěžovatele nepřezkoumatelný. Stěžovatel se také domnívá, že městský soud nahradil činnost správního orgánu a doplnil odůvodnění jeho rozhodnutí. Nejvyšší správní soud však žádné takové zásadní pochybení nezjistil, průběh řízení nebyl stížen vadami, odůvodnění napadeného rozsudku bylo s ohledem na stěžovatelem popsany skutkový příběh dostatečné a srozumitelné a městský soud se vypořádal se všemi žalobními body na straně 4 až 5 napadeného rozsudku.

[12] Žádnou právní otázku, ať již z oblasti práva hmotného či procesního, k níž by byl nucen se vyjádřit za účelem sjednocování judikatury, stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl a ani Nejvyšší správní soud ji v projednávané věci nenalezl. Otázky, které stěžovatel nastolil v žalobě a poté v kasační stížnosti, již byly opakovaně v relevantní judikatuře tohoto soudu řešeny, městský soud přitom na tuto judikaturu i vhodně poukázal (viz odstavec [4] výše). Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

[13] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 11. dubna 2019

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu